

Kantorská

(Věnováno Lucce Štěpánkové)

Píšu si, slečno, do notýsku
to, co mi nejde do hlavy,
letíme žitím v jednom trysku,
nemáme šanci zastavit.

Přemýšlím o tom, co se říká:
rozkvetlá jarní kytička,
pichlavé oči uličníka,
na tváři úsměv sluníčka.

Milovala vás celá třída,
přátel jste měla víc než dost,
snad každý z nás vám předpovídal
úspěch a světlou budoucnost.

Byla jste magnetickou střelkou,
občas i středem vesmíru,
toužila jste být učitelkou,
bůhví čeho a klavíru.

Někdy se příběh přetne v půli,
seriálová klasika,
v očích nás pálí po cibuli,
nikdo raděj nic neříká...

Splašený kůň, opilý kočí,
tenký plamínek na svíci,
bojím se, bojím zvednout oči
k prázdnému místu v lavici.

Píšu si, slečno, do notýsku
to, co mi nejde do hlavy,
letíme žitím v jednom trysku,
nemáme šanci zastavit.

Jindřichův Hradec 24. 9. 2006